

Тогава командирът на 8-а рота поручикъ Овчаровъ, заедно съ ротния фелдфебелъ Василъ Михалевъ, поведоха втория взводъ отъ ротата и нагазиха въ студения води на дерето.

Студътъ бѣше победенъ и взводътъ зае чифлика!

Презъ този день тритѣ дружини дадоха почти половината си измръзнали отъ силния студъ.

Командирътъ на 3-а дружина капитанъ Димчевъ остана на своя постъ, докато падна въ безсъзнание и вдървенъ биде отнесенъ на носилка.

Тежки бѣха жертвитѣ на полка. Повече отъ 150 души убити паднаха презъ дветѣ седмици. Двойно повече изгубиха своето здраве отъ страшнитѣ студове...

Да, тамъ, при снѣжнитѣ предверия на голѣмата планина, която властно се оглежда въ сребриститѣ води на Вардара, паднаха безброй витези!

Вѣчноснѣжниятъ Люботрънъ, разперилъ царственитѣ си чертози надъ пѣстроликия старъ градъ, отъ непристъпнитѣ си шеметни висини ще показва за вѣчни времена великата братска могила. И на безкрѣстнитѣ гробове — нержководоренъ кръстъ ще бжде той, кръстъ, който ще преживѣе вѣковетѣ!

Презъ планината

Следъ жестокиѣ боеве отъ 25 октомврий до 10 ноемврий, челото на сръбската армия, притисната отъ желѣзнитѣ клещи на III Балканска дивизия, благодарение на несвоевременната връзка съ I дивизия, успѣ да достигне прохода презъ Щимня за Призренъ и по този начинъ да се отскубне една голѣма частъ войска и обози отъ пленяване.

Страничнитѣ прикрития на отстъпващата колона полагаха гигантски усилия да спиратъ бързото настѣпление на лѣвия флангъ на III дивизия, дори на нѣкои мѣста, както срещу 11. п. полкъ, така и срещу 32. полкъ по нѣколко дни приковаваха частитѣ имъ на едно мѣсто.

Желанието на нашата армия, да обходи отстъпващия противникъ, не можа да се сбъдне изцѣло.

Обаче ударитѣ, които частитѣ отъ дивизията нанесоха презъ дветѣ седмици, бѣха катастрофални за сърбитѣ. Последнитѣ бѣха раздрусани и разнебитени до такава степенъ, че онова стадо окаяни хора, които стигнаха и преминаха Призренъ, не можеше да се нарече войска.

Всичкиятъ сръбски обозъ бѣше изоставенъ въ голѣма паника. Моралътъ у войницитѣ имъ бѣше подъ нулата. Тѣ бѣха за съжаление, а не за бой.

Подобно на мъртвешки сѣнки се движеха хиляднитѣ тѣли отъ изгладнѣли сръбски войници. Тѣ молѣха за пощада.

Още еднѣжъ, но сега при по-страшна обстановка, българскиятъ войникъ прояви своето състрадание къмъ падналия